Я вороном не каркну на прийдешнє
І лисом не схитрую на сьогодні.
А ви де, праведні, несогрішимі, де ж ви —
Всі на хрестах, що й обізватися не годні?

Чи то не ви у сатанинському світі
Раділи радієм, плутоново плодились,
А ми світили вами, аж посліпли…
І в судний день чорнобильський збудились.

Бо як Алей таки затряс землею —
Хто вмів не вмів, молилися Алею.

Та страх минув. І ми свій сук рубаєм.
Допилюємо. І на тім щасливі,
Що врізав дуба соловей із гаєм,
Замість хрущів дими над світом сиві.

І далі віримо. Усе берем на віру,
Зневірені в усьому до нестями.
У вірі також треба мати міру,
Бо глупа віра доведе до ями.

Та хай гаїв нам на хрести не тешуть —
Не всохли ще уста й душа народні!
Я вороном не каркну на прийдешнє.
Ну й лисом не схитрую на сьогодні.